

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.
przeciwko M.K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M.K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 26 września 2024 r., I ACa 895/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany, M.K., wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 26 września 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W. o zapłatę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał na oczywistą zasadność skargi, polegającą na błędnym przyjęciu przez Sąd drugiej

instancji, że postanowienia umowy kredytu konsolidacyjnego określające wysokość prowizji nie stanowią niedozwolonej klauzuli umownej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Pozwany pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawił wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Sąd Najwyższy posiłkując się orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (wyroki TSUE z: 26 marca 2020 r., C-779/18, Mikrokasa S.A. i Revenue Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

przeciwko XO; 3 września 2020 r. w połączonych sprawach C-84/19, C-222/19 i C-252/19, m.in. P. S.A. przeciwko QJ) wykazał, że przepisy art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2025 r., poz. 1362) nie określają pozytywnie, w sposób bezwzględnie wiążący, liczby, charakteru i konkretnej wysokości kosztów składających się na pozaodsetkowe koszty kredytu, a jedynie wytyczają ramy, w których postanowienia umowy kredytu konsumenckiego, określające te koszty, muszą się mieścić. Korzystając ze swobody kontraktowej strony nie mogą pomijać dodatkowych, ustawowych ograniczeń swobody kontraktowej, wynikających z art. 385¹ i n. k.c. Stosowne postanowienia nie mogą kształtować ponoszonych przez kredytobiorcę-konsumenta pozaodsetkowych kosztów kredytu w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (zob. postanowienie SN z 23 listopada 2022 r., I CSK 1306/22).

W kontekście rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny nie tylko więc miał prawo, ale i obowiązek upewnić się i zbadać, czy roszczenie nie opiera się na nieuczciwych postanowieniach umownych. Sąd Apelacyjny potwierdził, że powodowy bank ukształtował treść umowy zgodnie z dobrymi obyczajami i bez naruszania interesów stron. W konsekwencji Sąd Apelacyjny słusznie przyjął, że ustalenie wynagrodzenia prowizyjnego na poziomie 20% udzielonej kwoty pożyczki było transparentne i zgodne z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.), szczególnie biorąc okres kredytowania wynoszący 10 lat.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]

